

x in de kantlijn betreft de vraag
- " " " " het antwoord

N A D R U K V E R B O D E N !

Tot ons genoegen kunnen wij U mededelen dat onze Vrijdagavondbijeenkomsten met ingang van 8 April a.s. weer zullen worden gehouden in de rustige zaal van het Gebouw "KEN U ZELVEN", de Ruijterstraat 41. Het is ons bekend dat velen dit feit met genoegen zullen vernemen. Geeft dit vooral door aan Uw kennissen die voorheen onze bijeenkomsten daar steeds hebben bijgewoond. Dus 1 April voor het laatst in "De Galerij". De entreprijs wordt hiermede ook weer teruggebracht op 50 cents.

Goeden avond vrienden,

Op deze begroeting volgt dan als gewoonlijk de gebruikelijke mededeling door de intelligentie dat ook zij niet alwetend zijn, waar de uiterste trap der voleinding nog niet is bereikt en wij dus zelf goed na moeten denken en bij niet accoord gaan onze op- of aanmerkingen dienen te maken. Vervolgens wordt overgegaan tot behandeling van het onderwerp WAT WIL DE GEEST IN DEZE WERELD? En daarmee is niet onze geest bedoeld maar de Uwe. Uiteindelijk, je komt op aarde en die wereld die lijkt soms erg ongestuurd en onbarmhartig. Een wereld vol met problemen en zorgen, en wanneer een geest ook maar een greintje voorkennen heeft, een grein bewustzijn, dan zal hij begrijpen dat die wereld vele mogelijkheden schept die onaangenaam zijn, vele ervaringen zal bieden die moeilijk kunnen worden geaccepteerd. Toch incarneert de geest op aarde; hij wordt één met de stof en hij gaat door het leven heen, omdat hij ook zelve dit wenst en wil. Er zijn natuurlijk mensen die denken dat God een soort slavendrijver is, één die Z'n schepselen, na ze een vrije wil te geven, voortdrijft en zweept langs de vast gebaande en getekende lijnen van het noodlot. Maar alle ervaring die wij totnogtoe hebben opgedaan wijst op het tegendeel. De geest zowel als de mens is vrij binnen zekere beperkingen en grenzen. Die grenzen, zoals U weet, zijn de goddelijke wetten plus je eigen capaciteiten en bewustzijnstoestand. U zult begrijpen dat wanneer de geest alle consequenties aanvaardt van een wereld, b.v. zo'n onrustige wereld als die van U, daarvoor wel degelijk goede redenen aanwezig moeten zijn. Nu hoort men op aarde zeer vele verschillende leerstellingen verkondigen. De één beweert: "je bent op de aarde omdat je deel bent van Gods schepping", basta. De ander die zegt: je bent op de wereld om bewustwording te verwerven. Een derde die zegt: neen, je moet jezelf hier een hemelrijk verdienen. Al deze meningen zijn zeer zeker gebaseerd op waarheden, maar allemaal op gedeeltelijke waarheid en niet op de volle waarheid. U gaat naar de wereld toe omdat eerst, buiten het paradijs, het paradijs van een geestelijke sfeer waarin je geborgen, gehuld en verzorgd bent, waarin de goddelijke geest je draagt en de stem Gods tot je spreekt, bewust kunt worden wanneer je eenmaal deze paradijstoestand achter je hebt gelaten. Alle geest die op aarde vertoeft als mens, heeft zich een oordeel aangematigd, een oordeel over de waarde van de werken Gods. Denk niet dat alleen de mens, dat alleen Uw geest dit bittere noodlot geleden heeft. In de hoogste lichtende tronen, de geesten die licht en zon konden regeren, de wil van hun Schepper, zijn er ook gevallen. Ook daar bestaan nog duistere sterren die in een opgeweten leed moeten zoeken naar een nieuw contact met de cosmos, omdat ze zichzelf door een oordeel van het onmiddellijk contact met het goddelijke hebben afgesneden. Dat is iets wat veel voorkomt, want een vrije wil aan mens en geest gegeven, betekent dat deze mens een verantwoording draagt en dat deze mens de vrijheid heeft de goddelijke wetten te overtreden of te negeren zolang hij blijft binnen de perken van het goddelijk wezen. En dat nu heeft de mensheid gedaan. De geest die lange tijd tevreden was om in eeuwige harmonie met de natuur te leven, om te zweven, gedragen door hoge gedachten, meende voor zich op een moment te moeten zeggen: Heer, dat wat Gij hebt gedaan dat kan wel enige verandering lijden. Daar begint het. De mens oordeelt en de geest heeft ook een oordeel uitgesproken en daarmee zich verbannen uit de volmaaktheid. Wanneer dit niet in het bewustzijn van de Schepper en het scheppingsplan van de Schepper zou zijn opgenomen, dan zou het dwaasheid zijn, want dan zou onze God geen God zijn. Hij heeft het dus wel degelijk geweten. Hij wist dat al deze mogelijkheden zouden worden geschapen en wetende heeft Hij toegelaten dat het gebeurde. Want vergeten we niet, het is Zijn kracht die alle leven in stand houdt, van het kleinste stukje stof tot de grootste geest. Waarom komt dan de mens op aarde? Omdat, wanneer je eenmaal een oordeel hebt uitgesproken, je verder zult

moeten worstelen tot je eenmaal begrijpt dat dit oordeel ten onrechte was en je nu bewust dat gene kunt aanvaarden wat je eens onbewust aanvaardde en in een moment van plotselinge trots misschien, verworpen hebt. Denkt U niet dat dit een te kerkelijke basis is, het is een waarheid die groter is dan de meesten onzer hier beseffen. Het is de waarheid dat wij, door een persoonlijkheid te scheppen tegenover de schepping van het goddelijke, of we dit nu gedaan hebben in dwaasheid of bewust in trots hebben afgezonderd van hetgeen ons geschapen heeft en niet meer aan de volheid daarvan deel kunnen hebben. We kunnen niet terug; in het goddelijke bestaat er geen weg terug, je kunt alleen maar vooruit. En zo ga je dan van sfeer tot sfeer, zoekende naar een wereld die in vaste vorm je uiteindelijk de gelegenheid geeft om een nieuw gezichtspunt te verwerven, om dan toch in het begin je eigen mening beter te begrijpen, om dat oordeel te rechtvaardigen. En dan ga je vanzelf verder, want wanneer je niet - helaas dat ik het woord weer moet gebruiken - in een trots bent verstand en zegt: "ondanks alles verwerp ik", dan kan die schepping je steeds weer overtuigen van het feit dat jezelf nooit iets kunt zijn of kunt scheppen dat groter is, dat beter is, dat heerlijker is dan het goddelijke. En zo daal je af naar de wereld. Wat wil die geest dan met die wereld? Want dat de geest op deze wereld werkt, daar kunt U van overtuigd zijn. Zoals eens de stemmen van de profeten gesproken hebben, zo spreken ze vandaag aan de dag nog, in duizenderlei toon en taal, in duizenderlei vorm. Ze spreken geïnspireerd, ze spreken onbewust nog op kerkelijke grondslag, ze spreken ook in mediameke vorm, ze spreken overal. Want er is een tijd dat de geest bewustzijn nodig heeft, en de middelen tot bewustwording worden altijd gegeven voor ieder naar eigen aard en zijn behoefte. Zoals ook elk schepsel altijd datgene verkrijgen kan wat hij volgens aard en behoefte nodig heeft, zelfs in de materie. Zo, daar zijn we dan gekomen in de stof en de wereld rond ons geeft ons een antwoord op onze eigen waanwijsheid. We zijn niet meer in een wereld die één is, een wereld die rond ons alleen de werkelijkheid weerspiegelt en voor ons in onze afgezonderdheid niets anders kan zijn dan een beeld van onze eigen gedachte, maar een wereld waarin alles die vorm heeft aanvaard en die norm, waarin alles zegt: ik ben ik en ik heb met jou niets te maken, ik weet hoe het moet en jij gaat me niets meer aan. Dat betekent strijd. Denk niet dat strijd uit den boze is. Zeker, de strijd die nodeloos een ander leed toevoegt, die is uit den boze, de strijd die onrecht scheidt, de strijd die de mensheid tracht te verderven, die is uit den boze. Maar de strijd om waarheid, de strijd die wij wel moeten voeren tegen al dat andere wat op ons aanstormt, die is goed, en deze strijd is een van de hoofdredenen dat de geest op aarde komt. De geest wil strijden, hij wil bewijzen wat hij is, en al strijdende leert hij de werkelijkheid van zijn wezen te doorgronden. Waarom dan deze vooruitgang in de wereld? Waarom op het ogenblik dit hoogtepunt van materialisme, van techniek die de geest ter zijde schuift en het atoom en de krachten daarin aanbidt als de werkelijke goddelijkheid en de oorsprong van alle dingen? Omdat de mens leeft in de materie en de geest in deze materie tracht zichzelf eigen goddelijkheid te bewijzen. Het is niet zo gemakkelijk als men denkt om onmiddellijk de waarheid te accepteren en op te gaan in de eeuwige harmonie. Het is niet zo gemakkelijk. Natuurlijk, men gelooft dat men uitverkoren zal zijn, men gelooft dat iedereen het bij het onrechte eind heeft en dat je het zelf alleen maar weet. Maar dat is ook diezelfde waanwijsheid, dat is dezelfde waan en waanzin die uiteindelijk de stoffelijke wereld tot deze Babelse torenbouw heeft gebracht. Zoals de geleerden op het ogenblik bezig zijn om de wereld een machtsmiddel te geven van materiële aard waaraan ze ten onder gaat of waardoor ze zichzelf uiteindelijk boven zichzelf zal kunnen verheffen, zo zijn anderen bezig om met geestelijk werk en dogma's, ofwel de wereld te vernietigen of te redden. Maar meestal beseffen zijzelf niet wat zij doen. De geleerde die de atoomkracht ontketent droomt van grote centrales die de fabrieken aandrijven, waarin lustig zingende mensen een ogenblik hun controlewerkzaamheden doen om dan weer verder te gaan met vrij spel in een zonnige, lichte wereld, en hij denkt niet aan de fatale, vuige flits die de paddestoel doorkruisend, dood en verderf betekent voor een wereld. Geloof me, de eerste onderzoekers droomden niet van de atoombommen, zelfs zij die op het ogenblik de verschrikkelijkste wapenen der wereld maken, zij dromen ook niet van een wereldvernietiging maar van een wereldvrede; laten we ons dat goed realiseren. De menselijke geest wil op deze aarde zeker niet het kwade. Dat denkt men misschien, maar dat is niet waar. Hij wil op deze aarde het goede, maar het goede zoals hij het ziet uit zijn eigen beperking, zonder enigerlei respect voor al hetgeen wat rond hem leeft, wat rond hem regeert, wat rond hem streeft. En dat is het fatale punt. Geloof mij, de zendeling die uitgaat onder de heidenen om het Christendom te preken, de Moslim die met vele kosten naar het Westen gaat, misschien de volgeling van Brahim Jang die de oceaan oversteekt met grote offers om zijn waarheid te verkondigen, zij allen zij menen het zo goed, ze willen allemaal het goede, de wereld wil het goede wel en de geest probeert steeds de volmaaktheid te verwerven die hij in een vage herinnering nog als paradijsachtig rond zijn eigen wezen voelt. Maar hij kan geen afstand doen van zijn eigen-ik en zijn eigen oordeel. Ook deze leraren hebben gegeten van de boom

en de kennis van goed en kwaad heeft hen gemaakt tot kleine goden die met doo-
rend geweld verdoemen en veroordelen, heeft hen gemaakt tot wezens die naasten-
liefde zien als het regeren van de naaste etc. Geloof mij, ze bedoelen het niet
kwaad. Denkt U niet dat een paus het kwaad meent wanneer hij een nieuw dogma af-
kondigt of wanneer hij een schrijven tot de wereld richt; denk niet dat de bis-
schoppen het kwaad menen wanneer ze in België een schoolstrijd beginnen, denk
niet dat één van de velen die macht en gezag hebben op geestelijk gebied, één van
degenen die bezield misschien met een eigen openbaring de wereld tracht te over-
tuigen, kwaad wil. Ze menen het allemaal zo goed en ze proberen het allemaal zo
eerlijk en oprecht te brengen, maar ze vergeten één ding: God is het totaal al-
ler dingen. En je kunt nog zo goed willen in de wereld, je kunt nog zo goed zijn
en zo goed leven, maar wanneer je jezelf tegenover de schepping durft te stellen,
dan snijdt je jezelf van God af, dan beperk je het contact wat je hebt met het
cosmische, met het Al. En daarin schuilt dan de fout. De geest op aarde wil het
goede en hij baart de vernietiging; hij begrijpt vaak niet de waarheid van grote
woorden die gesproken zijn op de wereld. Jezus zeide tot Zijn discipelen: niet
ben Ik gekomen om U te brengen de vrede, maar ik breng U het zwaard. En de kruis-
ridders zijn uitgetogen naar de Oosterse landen en zij hebben moord en doodslag
veroorzaakt in de naam van één die de goddelijke liefde predikte op aarde. Ze
hebben er niet aan gedacht om te strijden tegen hun eigen misbruiken, hun eigen
dwaasheden en fouten, o neen, ze moesten anderen bekeren. Het beeld van de hele
wereld en de geest op de wereld, die zijn bewustzijn zoekt, die het goede wil be-
reiken en het paradijs bouwen en verwerkelijken, maar geen afstand kan doen van
dat eeuwige "ik". Vergeten die mensen dan, vergeten ze dan werkelijk dat God in
hen leeft, maar dat Hij ook in alle anderen leeft? Geloven ze dan werkelijk dat
God Zijn schepping als een spel heeft geschapen, waarvan Hij ^{met} een zekere willekeur
een aantal zal verheffen en al het andere verdoemen en uitwerpen? Geloven ze dan
in een onrechtvaardige God? Het is jammer dat zo vaak deze fout wordt gemaakt,
want de geest wil op deze aarde iets bouwen dat hem waardig is dat ook zijn Schep-
per waardig zal zijn. Hij droomt van de eeuwig groenetuinen waarin de herboren
mens in vrede gaat, van het koninkrijk Gods, eindelijk op aarde werkelijkheid gewor-
den. Hij droomt van een hemels licht en een zoete wijsheid en begrijpt niet dat dit
alleen kan bestaan wanneer geest noch mens zich aanmatigt een oordeel te spre-
ken. Ook wij werken op dit ogenblik op aarde en ook in ons is een eeuwig begeren,
een begeren om het goede te doen, en we proberen steeds al dat oordelen achter-
wege te laten. Maar één gedachtenflits en er valt weer een veroordeling, want
wij kunnen wel onszelf en onze eigen wereld accepteren maar niet onze Schepper.
Zoals het ook U gaat, mijne vrienden, ook gij kunt Uw eigen wereld wel accepteren
en ge kunt U in Uw eigen bewustzijn beelden bouwen van volmaaktheid. Maar wat ge
niet kunt doen, is afstand doen van het oordeel. De geest moet dus wel in de we-
reld met het oordeel verdergaan, omdat hij nu eenmaal nog niet zover gevorderd is
dat hij daar afstand van kan doen. Wat wil die geest dan met zijn oordeel? Wel,
stellen wij ons voor dat de oorspronkelijke mens in de schepping een grootse leg-
kaart was, een legkaart die in een duizendtal delen uiteen gevallen, werd tot
mensheid. Al deze delen tezamen zijn de ware mens, het waarlijk evenbeeld van de
Schepper die hem voortbracht. Maar de delen beseffen dit niet, ze begrijpen niet
dat alleen in de eenheid, in het samengaan, in het accepteren van de wereld, dat
daarin alleen de bewustwording ligt. En zo zoekt hij steeds weer, want hij voelt
zichzelf onvolmaakt en onvolledig. Hij zoekt naar zijn eigen plaats in dat grootse
beeld dat eens de Schepper heeft geuit in volle volmaaktheid. En hij vindt het
niet, want wanneer een ander deel op zijn pad komt zegt hij: aanvaardt ge mijn waar-
heid? Zo neen, dan wil ik met U niets van doen hebben. Hij vraagt niet: "hoe pas-
sen onze waarheden? Hij vraagt niet: wat kunnen wij gezamenlijk bereiken? Hij vraagt
alleen maar: volg je me of ben je tegen me? Iets anders kan hij zich niet voor-
stellen. En zo strijdt hij dan steeds in zijn gevoel van onvolmaaktheid om ergens
de aanvulling van zijn wezen te verwerven die voor hem noodzakelijk is. Het is be-
grijpelijk dat dit spel niet alleen wordt gespeeld op Uw wereld maar in vele we-
relden. Naarmate men dichter komt tot de werkelijkheid en de waarheid, naarmate
men meer en meer achter zich kan laten het oordeel, zal men dichter komen tot
het goddelijke en meer begrijpen van de werkelijkheid die ons aller leven is. Op
de wereld kan de geest dat nog niet, hij wil voor alles zichzelf zijn. Hij om-
kleedt dit beeld met duizenderlei schone redenen en noemt het een noodzaak, of
het noodlot, of mijn karma, of de wil Gods, of de wet van de profeet, of de leer
van de gulden weg, want namen vindt hij genoeg. Een mantel is altijd te vinden
voor de begrippen die de menselijke geest ter verdediging van zijn persoonlijkheid
noodzakelijk acht. Toch wil die geest dat niet, de geest wil terugkeren tot zijn
vorm van vroeger bewustzijn. En omdat hij vaak niet het goede scheppen kan, scheidt
hij het kwade. Niet dat hij dat als kwaad ziet, maar hij voelt zich gedrongen om te
scheppen, om te creëren, en of het goed of kwaad is, hij moet aan deze drang ge-
volg geven, hij moet uiten datgene wat hij voelt als zijn eeuwig recht en hij ver-
oordeelt en oordeelt uit ditzelfde recht, het onbegrepen recht dat, wanneer we

nauw willen omschrijven, het het best met het evangelisch woord: "het koninkrijk Gods in ons" omschreven is. Een recht om tot God te gaan, een recht om met God te gaan, want God is in alle dingen evenzeer als in ons. Wanneer de geest op aarde dit zich zou realiseren, hoe anders zou zijn wil gericht worden. Hij zou begripen dat ook in een atoombom God schuilt. Ook dit is de goddelijke kracht, dit is Zijn scheppend vermogen dat dit in stand houdt. En hij zou zeggen: "wanneer God in mij is en Hij is in die bom, die kunnen elkaar niet schaden of vernietigen, God kan God niet aantasten en zo ben ik veilig omdat Hij mij draagt". De mens zou zeggen: deze aarde kan mij niet verzwelgen of verdelgen noch dit water; deze lucht kan mij niet verstikken, want ziet het zijn dingen Gods en ik ben een wezen Gods. Wij zijn één en dat wat één is vernietigt niet. En toch is dit juist hetgene wat de geest op aarde wil en wat hij niet bereiken kan. Wij streven er allen naar, daar ben ik van overtuigd, ieder op zijn wijze, en de een wordt door de wereld slecht of dwaas genoemd en de ander goed of heilig. Maar allen zijn we niets, geest of stof zijnde, de pelgrims op dezelfde weg. Mijne vrienden, de grote waarheid die wij willen vinden op de wereld, wanneer we als geest eenmaal weer in de stof geketend daar rondgaan, vrijwillig dit zware lot aanvaardend, dan doen wij dit omdat wij onze God terug willen vinden. Niet alleen maar een geloof of een gedachte, maar het innige contact met den God die altijd in ons is en die we door de wal van persoonlijkheid die we rond ons bouwden, verloren hebben. We willen die stem weer horen die eens tot ons gesproken heeft en waarvoor we thans doof zijn omdat onze oren gericht zijn naar buiten en niet naar binnen toe. De geest in de stof met al zijn eigenaardigheden en problemen, met zijn zorgen en strijd, wil God vinden. Hij wil dat vinden in de materie, in de geest, hij wil het vinden in de occulte waarheid of in het innig beleefde geloof. Hij kan het echter slechts vinden in zichzelf. Al het andere is uiterlijkheid en alle uiterlijkheid wordt nietig. Zoals alle geest op aarde dit doel heeft, zoals wij dit doel hebben, zo hebben alle dingen dit doel, want alles is uitgegaan van de Schepper en keert tot de Schepper terug. Daar kunnen wij niets van uitzonderen, zelfs niet de diepste duisternis en de diepste hel. Want een God die Zijn schepselen schept en voortbrengt, wetend en alwetend, kan hen niet voor eeuwig veroordelen, omdat Hij hen geschapen heeft zo ze zijn. Ook wanneer ze onrecht zijn zal Hij hen op de een of andere wijze terug moeten nemen in Zijn wezen. Ook zij bestaan krachtens Zijn wil en wet en niet anders. Alles zal terugkeren, maar wij kunnen in dit alles dat een persoonlijkheid heeft, God niet vinden. We kunnen niets volbrengen op aarde of in de sferen, wanneer wij alleen naar buiten toe spreken. Alleen datgene wat wij in onszelf bereiken heeft waarde en zal ons leiden tot de vervulling van het gestelde doel: het terugwinnen van het paradijs. Ik hoop dat deze beschouwing voor U niet geheel waardeloos is. Wij weten zelve evenzeer als gij het van Uzelve weet, dat we deze woorden kunnen uitspreken en aanhoren en dat er nog veel moet gebeuren voordat we de werkelijke practijk dezer dingen in onszelf verwerklijken. Laat ons daarom echter niet treuren. Wanneer we het begrip hebben, dan zullen we de weg vinden om zelfs te vernietigen de waan die wijzelve opgebouwd hebben en terug te keren tot de kern van ons zijnde. Vragen over het onderwerp die kunt U stellen event. na de pauze. Ik voor mij, ik dank U voor Uw aandacht en geef U over aan de tweede spreker van deze avond.

De ORDE DER VERDRAAGZAMEN houdt haar bijeenkomsten iedere Vrijdagavond (8 uur) in de bovenzaal van "De Galerij", Laan van Meerdervoort 419a, hoek Fahrenheitstraat, D E N H A A G. Vanaf 8 April weer wekelijks in het Gebouw "KEN U ZELVEN", de Ruijterstraat 41. Bezoekt deze regelmatig en introduceer zoveel mogelijk vrienden en kennissen, voorzover zij serieus van ons werk willen kennismaken.

Goeden avond vrienden,

Een onderwerp naar Uw eigen keuze. Mag ik van U vernemen wat dat deze keer zal zijn?

x Voorz. Vriend, de vorige maal is er gesproken in de vergadering van Vrijdagavond en daar is o.a. dit gezegd: "De hele wereld lijkt U vol met bedreigingen, vrienden. Er zijn geen bedreigingen, onthoudt U dat goed; er zijn misleide mensen, er zijn dwazen, er zijn onrechtvaardigen, maar zij allen hebben een zekere drijfveer die hen brengt tot hun handelwijze. Gij hoeft niet te dulden dat ze Uw wereld aantasten, integendeel, maar ge moogt ze ook niet vrezen of haten, want, wetende wie gij zijt, wetende dat gijzelve t.o.v. het leven rechtvaardig staat, kan niets U aantasten in het leven." Zoudt U misschien daar nog een toelichting op willen geven?

- Ja, dat is dan een zekere voortzetting van de vorige spreker als het ware. En ik moet als antwoord beginnen met één van zijn zinnen te lenen: God is in alle dingen en God die God vernietigt is een in het goddelijke onvoorstelbare factor. Zo kunnen de voorstellingsvermogens wel verkeerd zijn, zo kan de mens verkeerd zijn in zijn daad, maar vernietigen kan hij niet. Er is een eeuwige waarde die zich aan alle vernietigingen onttrekt, mijne vrienden, en daarom behoeven wij zeker niet te vrezen. Wanneer we echter de dingen niet behoeven te vrezen, ach waarom zouden we dan haten? Waarom zou je haat hebben tegen iets wat je niet werkelijk

bedreigen kan? Dat is onzin. Dus dan gaat het er eigenlijk om: in hoeverre mogen we ons dan verzetten? En dan krijgen we eigenlijk deze eigenaardigheid: Het verzet is niet noodzakelijk voor de wereld, integendeel, het aanvaarden van het kwaad dezer wereld, wanneer het ons wordt aangedaan, zou waarschijnlijk voor ons wezen veel goeds kunnen betekenen, maar wij kunnen dit nog niet doen zonder ons eigen wezen daardoor te verloochenen. Een mens is bang voor pijn. Wanneer hij nu weet dat die pijn hem zal brengen tot een misdaad, dan moet hij zich verdedigen wanneer er iemand komt die hem die pijn zou kunnen aandoen, dat is logisch. Wanneer je een innerlijke vrede en zekerheid probeert op te bouwen en daar komt iemand die dat bouwwerk omverslaat, dan heb je je te verdedigen, natuurlijk. Want laten we één ding niet vergeten, wij zijn niet volmaakt, helemaal niet, en dus zullen we op een of andere manier de zaak zo moeten draaien, dat we tegen de wereld op kunnen roeien. Ja, ik hoor daar heel zacht gefluisterd enig commentaar. Enfin, het hindert niet. Als we nu eens even zo de zaak bekijken: Wij hebben het goede zoals wij dat zien. Dat hebben we niet ergens vandaan, want per slot van rekening, we zijn uit God geschapen. In ons leven de goddelijke wetten, nietwaar, want geschapen uit het goddelijke, moet ook de wet van het goddelijke in ons toch ergens liggen, zoals de goddelijke kracht in ons moet leven, willen wij kunnen bestaan. Nou, dan behoeven wij ook nooit iets te vrezen. Maar zolang wij dit bewustzijn niet hebben en op onze eigen manier heengaan, behoeven wij niet te dulden dat een ander ons van onze weg terug sleurt en zegt: ja, maar hoor eens, je bent nu wel een aardig eind gevorderd, maar ga nu die weg eens, die is veel aardiger. Dat zou dubbel werk zijn. Dan moet je eerst afstand doen van het een en dan het ander aanvaarden. Dat kun je alleen maar doen als je merkt dat het op deze weg niet gaat, begrijpt U? En wanneer je dus de overtuiging hebt, dat het op deze weg wel gaat, dan heb je wel degelijk het recht je te verdedigen tegen degenen die je er vanaf willen sleuren, degenen die zeggen: nee, dit is niet goed. Dan zeg je: kijk eens, dat kan van jouw standpunt heel juist zijn, maar ik ga mijn weg. Dan zegt die ander: ik vernietig je. Daar lach je eens een keer om, ze kunnen je niet vernietigen. Ze kunnen God toch niet vernietigen met hun klein menselijk verstand, en hun klein menselijk inzicht? Nou, en God leeft in ons, God is de kracht die ons uiteindelijk toch draagt. Die kunnen ze toch niet kapot maken. En wanneer wij eerlijk naar die God zoeken, dan zal Hij ons heus niet in de steek laten, dan zal Hij ons heus niet verloochenen. Dus bang behoeven we niet te zijn. Maar we nemen toch die maatregelen die volgens ons eigen bewustzijn nodig zijn, omdat je nu eenmaal niet alles aan God over kunt laten; daar ben je niet ver genoeg voor, hè? Je hebt zo het idee: ik moet zelf m'n verantwoording dragen, en je zegt toch ook niet tegen God: Heer, gaat U van de week voor mij werken en breng mijn loonzakje maar thuis, nietwaar? Dat klinkt als Gods ~~be~~tering in menig oor. Waarom dan wel zeggen: Heer, zorgt gij nu maar dat mijn vijanden geslagen worden en zorgt Gij nu maar dat ik de eeuwige zaligheid bereik, want zelf wil ik er niets voor doen. Zeker, voor God zal ons werk van een week niet meer zijn dan een flits van een gedachte, en onze gehele bewustwording voor Hem niet meer dan één moment van willen. Maar dat mogen we niet vragen. Wanneer Hij dat gewild had, dan had Hij ons wel op een andere manier in de wereld gesteld, nietwaar? Dus, we hebben wel een verantwoording voor onszelf en voor de wereld. Maar die verantwoording die hebben we natuurlijk volgens ons eigen bewustzijn. Per slot van rekening, je kunt niet verlangen dat de neger-medicijnman zorgen heeft voor de Bank van Engeland; dat zou onzin zijn. Dat bewustzijn van die negermedicijnman gaat niet verder, maar hij is wel verantwoordelijk voor een aantal dingen in zijn eigen stam en hij moet zorgen dat het daar zo goed mogelijk loopt, anders dan doet hij zichzelf en zijn stam tekort. Dat kunt U toch begrijpen. Zo gaat het ons ook. Wij komen hier een praatje maken, omdat wij net als die negermedicijnman - misschien staan we in de esoterische orde der dingen nog niet veel hoger - een verantwoording voelen voor de mensheid die we zien als onze stam. Nu ja, U hoeft niet bang te zijn dat ik nu een masker opzet en dat ik zal beginnen te dansen; zo erg is het nu ook weer niet. Maar ik bedoel maar dit te zeggen: Volgens je eigen bewustzijn en bevattingsvermogen, heb je een voorstelling van wat mag en wat niet mag en wat noodzakelijk is voor jezelf en voor anderen. Nu kan die noodzakelijkheid zich nooit uitstrekken over meerdere sferen, over meerdere toestanden zelfs, want nemen we nu eens een mens. U zit hier allemaal bij elkaar en U luistert allen naar dezelfde woorden, maar wie weet van de ander wat hij denkt? Wie weet wat hij gevoelt, waarom hij hier komt? Of hij hier komt om eens te luisteren, of hij hier komt omdat hij er behoefte aan heeft, of hij hier komt omdat hij hoopt iets bizonders te horen of misschien om een strijd te aanvaarden. Wie van U weet dat? Dat kunt U niet nagaan, nietwaar? Dan kunt U dus ook over de gedachten van Uw medemensen niet oordelen en U moet zich tot de uiterlijkheden beperken. Dan kun je nooit zeggen: "mens je bent slecht" of "mens je bent goed". Maar je kunt verduveld goed weten, kijk eens, zo goed als ik het begrijpen kan is dit goed, en dat zal ik dan ook doen zo goed als ik kan, en wanneer iemand

mij probeert te hinderen, ik zal hem niet vrezen, ik zal hem niet haten, ik zal hem niet kwetsen, tenzij hij mij aanvalt. Maar doet hij het, dan sla ik terug. Ik ben verdraagzaam, ik kan alles zien naast mij in de wereld. Ik probeer naastenliefde te tonen d.w.z. ieder die in mijn wereldje komt, met wie ik in contact kom, die probeer ik te beschouwen als deel van het goddelijke en te behandelen zoals ik mijzelf behandeld zou willen zien. Maar ik zou mijzelf zeker niet behandeld willen zien als een snotjongen die niet weet waar hij over denkt of praat. Ik wil die ander z'n mening graag eens horen, ik wil er kennis van nemen, maar ik voel me toch niet verplicht om dat te accepteren. Ik heb mijn bewustzijn en mijn denkrichting en alleen wanneer die ander mij werkelijk kan overtuigen dat hij gelijk heeft, dan is het wat anders. Maar hij heeft geen recht om mij te dwingen. Wanneer ik denk dat het goed is om Zaterdag de rustdag des Heren te vieren, dan heeft men geen recht om mij te dwingen dat op Zondag te doen. Maar wanneer de anderen dat op Zondag houden, dan zal ik mij onthouden natuurlijk van elke storing van hunne rust, maar ik zal voor mijzelf m'n gang gaan. Dat is toch logisch? Zo is dus de verdraagzaamheid te zien als een poging om je eigen beste weten, je beste bewustzijn, zo eerlijk mogelijk te uiten en tot dragende kracht van je eigen leven te maken zonder daardoor anderen onnodig te kwetsen, zonder anderen pijn te doen of anderen zelfs maar lastig te vallen. Dat is ons recht niet. Die ander die heeft ook recht om op zijn manier te leven en volgens zijn eigen bewustzijn de voleinding van zijn leven te zoeken. Dat is eigenlijk de grondslag van onze hele groep, van onze hele Orde. Wat U nu bent, of U nu bent katholiek of protestant, mormoon of Jehova's getuige, Boeddhist of Islamiet, wat deert het ons, wat maakt het voor ons uit? Wanneer ge tot ons komt en ge zegt: "hoort U eens, zo en zo zie ik de waarheid", dan zijn wij aan U en aan onszelf verplicht om daar even naar te luisteren, om er kennis van te nemen. Maar wanneer ons wezen zegt: "ja, maar dat kan ik niet accepteren, dat kan ik niet aanvaarden", dan zijn we helemaal niet verplicht om dat te accepteren. En wanneer een ander ons dat met dwang als het ware op zou willen leggen, dan hebben we ook het recht om te zeggen: "nee, weg vriend, hier heb ik mijn eigen leven en ik streef naar het goddelijke zo goed als ik kan, dan mag jij me niet storen". En wanneer men dan zegt: "en als je me niet accepteert.." zoals Karel de Grote deed toen hij de Christenen ging dopen, weet U wel, "nou jongens" zei hij tegen de Friezen "jullie weten het hè, een gezellig bad, de doop, en voortaan Christenen, of heidenen zonder hoofd, daar staat de beul, wie kiest?" Als ze dat doen, dan geven ze ons daardoor juist reeds het recht om zelf het zwaard te vatten en ons leven te verdedigen. Begrijpt U? Dan zondigen wij niet tegen de verdraagzaamheid, dan worden we geprovoceerd. Dat begrijpen de meeste mensen niet. Nu ja, ik kan het mij voorstellen hoor, het is ook een lastig probleem. Toch lijkt ons dat de enige ware wijze om te leven. En ik geloof dan ook dat ik daarmee het gestelde probleem wel zo ongeveer beantwoord heb, of niet?

x Dank U wel.

- Als er iemand is die daar commentaar op wil geven, dan wil ik dat met alle genoegen natuurlijk beantwoorden.
- Geen commentaar. Nou, we hebben nog eventjes de tijd, ja? Misschien nog een klein onderwerpje?

x Wilt U misschien een beschouwing geven van Lucifer?

- Lucifer. Gij grote geest, jij zoon des lichts, jij zoon der zonden, zo diep gevallen tot in de diepste duisternis. Lucifer is meen ik wel de meest tragische figuur die er ooit heeft bestaan, een figuur om te vrezen, en toch om medelijden mee te hebben. Hij is degen die lang voor alle anderen dezelfde zonden beging waar nu zojuist over werd gesproken, hij oordeelde over God. Hij kon niet aanvaarden dat het goddelijk bestel en de goddelijke kracht alles doorzag en alles overzien kon in volste consequentie en zei: ik weet het beter. Zou Lucifer het werkelijk zo kwaad bedoeld hebben? Neen, ik geloof het niet. Ik kan niet aanvaarden, zo vreemd U het klinkt, dat er een werkelijk kwaad willen bijzit. Ik kan mij voorstellen dat Lucifer heeft gezegd: deze mensheid wordt een smet, dit scheppen van kleine zelfstandige zielen die toch weer bewustzijn kunnen zien, terwijl iedereen kan zien dat ze zwak zijn. Dat is geen recht. En die heeft tegen God gezegd: Vader, dat klopt niet, dat kunnen we niet accepteren. Toen heeft God natuurlijk daarop moeten reageren. Die heeft niet gezegd: "ga uit Mijn ogen", helemaal niet, maar Hij heeft gezegd: "dat kunnen we hier niet accepteren, dan zonder je je af". En nu het grote leed. Lucifer die zweert de mensheid te verderven. En denk niet dat dat een sprookje is, hoor. Natuurlijk, er zijn veel gelijkenissen in verweven, maar dit is een waarheid, een waarheid als een koe, dat er een geest is geweest die heeft gezegd: deze mensheid, dit soort van leven past niet in het Al, in de volmaaktheid waarin wij leven en ik zal ze verdelgen, ik zal bewijzen, God, dat ze slecht zijn. Een prins des hemels, een prins des lichts, die moet z'n koninklijk woord natuurlijk gestand doen. Lucifer kan niet, wil hij Lucifer blijven, naar God gaan en zeggen: "Vader ik heb ongelijk gehad". Zou hij dat kunnen doen, dan zou

het afgelopen zijn met het demonische, maar hij kan het niet. En daarom moet hij de mensheid bestrijden. Denk eens aan, hoe bitter moet dat niet voor hem zijn, wanneer hij elke keer toch weer een mens ziet die dichter tot dat goddelijke komt, die hoger en lichter staat dan hij op het ogenblik kan komen, omdat hij God niet kan aanvaarden. Wat moet dat een onnoemelijk lijden zijn. Arme geest, groot en machtig, een ware vorst zelfs in het duister en toch voortdurend gepijnigd te worden door al die kleine dingen die je in het begin meende met één gebaar van de baan te kunnen schuiven. Ja eerlijk, ik kan Lucifer niet aanvaarden noch z'n gedachten; ik kan geen hoogmoed begrijpen of accepteren - en daar ben ik erg dankbaar voor - die zich aanmatigt om het goddelijke te veroordelen, maar medelijden heb ik met hem. En misschien is dit voor hem ook een bitter woord, ik kan zelfs een zeker respect voor hem hebben, en daar bedoel ik heus niet mee "vrees", want waarom zou ik hem vrezen? Per slot van rekening, ik heb God achter mij staan en voor God vlucht de duivel. Lucifer, vorst van het duister, kan niet leven in het licht. Neen, vrezen doe ik hem niet en toch respecteer ik hem. Ik respecteer hem omdat hij op zijn wijze toch eerlijk probeert, volgens zijn bewustzijn, recht te doen. Men denkt dat de duivel een onrechtvaardige is, maar dat is niet waar. De duivel is zeer rechtvaardig, en juist omdat hij rechtvaardig is moet hij rondgaan als de briesende leeuw die alles wil verslinden, juist daarom. We mogen niet tegen die duivel zeggen: monster we vrezen ja. Trouwens daar heeft de grote Leermeester van het Christendom een voorbeeld gegeven, Hij heeft gezegd: "treed terug Satan" niet "ga van mij", "treed terug" en dat betekent zoveel als "stel je achter Mij; je kunt Mijn weg gaan, alleen mag je Mij niet in de weg komen". Wat zat er eigenlijk een medelijden in verborgen dat dat zo werd gezegd; wat zat erin gelijktijdig een verwerpen van de gedachtengang, van de grondstellingen. En aan de andere kant een eerlijk begrip vóór deze geesten als het ware, Lucifer de trotse geest der hemelen, is geworden tot de sombere, wrokkende vorst der hel, omdat hij niet aanvaarden kon. Arme Lucifer! Wanneer ik wil bidden, dan zal ik zeker bidden dat ik nooit onder je invloed val, dan zal ik bidden dat ik bevrijd blijve van jou en je wegen en je werken. Maar ik kan het niet nalaten om daar achteraan iets te zeggen: "Heer laat het niet een voortdurende kwelling voor hem zijn en geef hem een bewustzijn waardoor hij terug kan keren tot het licht", ook al weet ik dat Lucifer dat nog niet kan accepteren en aanvaarden. Lucifer aanvaardt niet de eenvoudige bekering of de eenvoudige bewustwording. Hij is als die ridders der oudheid die vochten zolang ze een rest levens hadden, om dan, blij misschien dat ze verslagen waren, met een trots gebaar zich in de handen van hun vijand te stellen en vaak dan weer diens trouwste vriend te zijn. Ster van de morgen, zoon van licht, is geboren uit de zon, die toch ten onder gaat. Maar ook: zoon des lichts die door den Vader niet verloochend wordt, wanneer hij de Vader als zijn Meester en Heer, als zijn Creator en Schepper wil erkennen in een vol bewustzijn van eigen onvolkomenheid. Laten wij hem niet vrezen, maar laten we onze eigen zwakheid vrezen, vrienden, wanneer hij in de buurt is, want veel van wat hij zegt doet een beroep op onze trots. Hij zegt het zo gemakkelijk tegen ons en zo mooi vaak: ach, laten we dat nu maar zo doen, wat hebben we eigenlijk met God te maken? Laat God maar voor ons zorgen, die houdt ons wel in stand, maar we hebben toch zeker het recht om onze eigen weg te gaan. Zo zegt hij het tegen de mens, om de mens te vernietigen die hij niet vernietigen kan. Zo heeft hij eens tot zichzelf gesproken en zo zichzelf tot een ondergang veroordeeld. En daar moeten we voor uitkijken, want als hij maar eventjes tegen ons zegt: "nou, maar zo komt het best in orde, dan gaat het allemaal goed", dan zijn we maar al te vaak geneigd om te zeggen: "ja, per slot van rekening, wat hebben we aan de eeuwigheid zodadelijk? Laten we het nu maar houden bij de kleine voordelen die we hier kunnen krijgen." Wanneer je dat doet, dan heeft Lucifer gewonnen, dan heeft hij nog meer licht verloren en nog meer leed op zich geladen. En ja, dan zullen wij dat leed van Lucifer mee moeten dragen, omdat we dan met hem gevallen zijn, terwijl we toch evenals hij kinderen Gods en kinderen des lichts zijn. En daarmee, vrienden, geloof ik dat we deze eerste helft dan maar moeten besluiten. Het waren twee korte onderwerpjes en ik heb ze zo goed ik kon voor U behandeld. Wanneer U het niet bevalt, dan doe ik net als mijn voorganger, dan schuif ik het heerlijk op de rug van de eerste spreker na de pauze. Goeden avond.

VRAGEN, welke nimmer een persoonlijk karakter mogen dragen, kunt U schriftelijk inzenden aan het correspondentie-adres van de Orde der Verdraagzamen, de Ruijterstraat 80, D E N H A A G.

U zult dan te zijner tijd in de VRAGENRUBRIEK het antwoord kunnen vinden.

NA DE PAUZE

Goeden avond vrienden,

Dus VRAGENRUBRIEK. Persoonlijke vragen worden niet beantwoord en behoeft U dus niet te stellen. Alle andere vragen, zover als met de beschikbare kennis mogelijk is. Verklaringen omtrent standpunt in geloofszaken Uwerzijds vrijblijvend.

Echter zonder debat tenzij reële bewijzen voor een tegendeel kunnen worden aangevoerd. En daarmee kunnen we dan gaan beginnen. Mag ik verzoeken de eerste vraag te stellen?

- x Hoe komt het dat men de laatste tijd in het geheel niets verneemt over waarnemingen van vliegende schotels. Dit is in strijd met de prognose die hier werd uitgesproken over grote activiteit dezer voorwerpen in de maand Maart. Wel is een duidelijke tendenz waarneembaar bij de heren astronomen om de vliegende schotels nu voor goed naar het rijk der fabelen te expediëren.
- Ik voor mij vind de vliegendeschotels-rage ietwat onaangenaam. Ik kan U echter mededelen dat bij het speciale bureau voor onderzoek en waarneming te Londen, zowel als het gelijksoortige bureau van Amerikaanse origine te Philadelphia een groot aantal meldingen is binnengekomen en wel speciaal uit: Stille Oceaan, het Zuidelijk deel van de Atlantische Oceaan, Z. Amerika en verder het Zuidelijk deel van Azië en het Noordelijk deel van Afrika. Echter worden deze meldingen op het ogenblik, gezien belangrijker nieuws, over het algemeen in de pers niet of slechts spottenderwijze opgenomen. Ik meen echter dat de prognose hiermee ten dele vervuld is. De verwachting dat vooral op het Noordelijk halfrond ook activiteit zou zijn, is niet tot uiting gekomen en wat dat betreft schijnen wij dus een misrekening gemaakt te hebben. Ik hoop dat dit, zover het dit vliegend vaatwerk aangaat, voldoende is.
- x Dank U wel vriend.
- x Bij vernauwing van de bloedvaten voorkomend vooral op oudere leeftijd en in de benen vooral vertraging geeft bij het lopen, zou ik gaarne vernemen of voor het bestaan dier kwaal middelen zijn welke, zo niet geheel dan toch enige verbetering kunnen geven.
- Er bestaan inderdaad middelen die enige verbetering op dit gebied geven. Waar echter de meeste dier middelen zich nog in het experimenteel stadium bevinden en nog geen volledig passende indicatie ervoor gevonden is, zij verder hoofdzakelijk werken met bepaalde hormonen. Meen ik voor een bepaald geval passende beantwoording te moeten aanbevelen dat men zich tot een arts wendt, waar gegevens omtrent behandeling hiermede onzerzijds nog niet verantwoord kunnen worden gegeven. De bedoelde preparaten zijn op het ogenblik uitgeprobeerd in Duitsland, Zwitserland, worden ook in Frankrijk experimenteel gebruikt, evenzeer als in bepaalde inrichtingen in Engeland. Een ander, ongeveer gelijksoortig preparaat, wordt gelijktijdig in verschillende delen van de Ver. Staten gebruikt. Echter schijnen de preparaten die op het ogenblik bestaan, het volgende nadeel te hebben: Zij zijn niet onbeperkt werkzaam noch brengen zij een genezing tot stand. Er is dus een voortdurende en regelmatige injectie ervan noodzakelijk om althans een blijvend dragelijke toestand te bereiken. De kosten liggen op het ogenblik naar ik meen tamelijk hoog. Ik hoop dat ook dit voldoende is.
- x Dank U wel.
- x De eerste spreker van vanavond heeft gezegd dat er in het goddelijke geen weg terug is. En aangezien dus het goddelijke in de mens is, is dit een schitterend vooruitzicht voor de mens. Maar de tweede spreker nu vanavond schilderde ons het tragische lot van Lucifer, dat wij allen wel zullen kennen. Hij heeft ook gezegd, deze tweede spreker, dat deze Lucifer zich op het ogenblik in een gedachtensfeer - houd mij ten goede als ik mij misschien verkeerd uitdruk - bevindt, welke zelfs voor hem niet bereikbaar is en welke de mensen zelfs beter kunnen bereiken. Hoe kunnen we eigenlijk deze twee dingen met elkaar in verband brengen?
- Dat is heel eenvoudig: Aangezien het voor ons bewustzijn niet mogelijk is om het goddelijke als zodanig te bereiken, wanneer wij nog een persoonlijke mening tegenover het goddelijke zetten. Dit werd door de eerste spreker ook uitdrukkelijk vastgesteld. Als resultaat moet als belemmering voor b.v. Lucifers terugkeer tot de Vader, worden gezien zijn eigen houding en zijn eigen bewustzijn. Zodra hij tot een erkenning komt van de fouten in zijn eigen wezen, is dus de oude toestand weer teruggedraaid. Vanuit het goddelijke bestaat deze fout niet, zij bestaat slechts voor al degenen die een onvolmaakt bewustzijn binnen het goddelijke van het goddelijke hebben. Is dit antwoord voldoende duidelijk?
- x Ja, maar hetgeen mij nog niet volledig duidelijk is: hoe dan deze teruggang voor Lucifer mogelijk is.
- Voor Lucifer zal een teruggang mogelijk zijn. En dat is wel een kwestie van bewustzijn. Sta mij toe om een, uit de aard der zaak lichtelijk mankgaand voorbeeld aan te halen. U leest een boek en U bent zodanig daarin verzonken dat U zich niet realiseert waar U zich bevindt. Wij mogen dan zeggen dat U uit de werkelijkheid bent uitgescheiden en in een aparte droomwerkelijkheid leeft, die op dit moment U eigen is. In deze droomwereld zou het mogelijk zijn dat U personen ontmoet die voor U op dit moment reëel zijn en toestanden die, in werkelijkheid onbestaanbaar, door U op dit moment als realiteit worden aanvaard. Wordt gij U ervan bewust dat gij slechts een boek leest, dan zult ge onmiddellijk U weer realiseren dat dit alles slechts fantasie en schijn is en de werkelijke toestand anders. Zo ongeveer kunnen wij het ons voorstellen wanneer wij met ons beperkt bewustzijn le-

zen in het boek der schepping. Wij lezen daaruit niet het totaal goddelijke, maar een reeks der feiten, die wijzelve tegemoet treden als in een fantasiewereld. Het resultaat is Maya, begoocheling. Voor God zijn wij nog steeds in de werkelijkheid, zoals de lezer ongetwijfeld voor zijn huisvrouw zich nog steeds in het woonvertrek bevindt. Voor de lezer zelve echter is het woonvertrek verdwenen. Voor Lucifer betekent dus, wat U hier noemt de weg terug, niets anders dan een realisatie van de werkelijkheid en daarbij afstand doen van de zelf geschapen waarden en belangrijkheid die op het moment zijn waanwereld uitmaken en zijn handelingen in het Al beïnvloeden. Ik hoop dat deze onvolmaakte vergelijking U een iets duidelijker inzicht heeft gegeven in de wijze waarop wij ons dit voorstellen. Is het niet voldoende dan kunt U natuurlijk aanvulling vragen.

- x Ik heb hedenavond vernomen dat Lucifer een afvallige dienaar van God is geweest en dat nog is en hier is in een van de redes aangehaald dat de paus in werkelijkheid niet zo kwaad is, als ik mij zo uit mag drukken. Maar als wij weten dat oorlog altijd verdriet en ellende heeft gezaaid voor de mensheid, dan mag men aannemen dat die paus, die van verschillende naties de wapenen heeft gezegd, inderdaad een willens en wetens zondaar is tegen God en hoe kunnen wij dat in verband brengen met de liefde, want God is toch uiteindelijk liefde.
- Ja, in de eerste plaats zou ik U hier het antwoord kunnen geven dat ongetwijfeld een in zijn leer geschoold katholiek naar voren zou brengen: De wapenen worden gezegd, niet opdat zij de vijand zullen verwonden of verslaan, maar opdat zij in het goddelijk bestel hun taak zullen uitoefenen zoals dit Gods wil is en de mensheid lijdenbesparen waar dit mogelijk is. Dus dat is in de eerste plaats de katholieke opvatting hiervan, die ongetwijfeld ⁱⁿ meerdere varianten over de gehele wereld gehoord kan worden bij geestelijkheid e.d. Echter zit hier één bezwaar aan vast. Het zegenen der wapenen houdt o.i. in - en nu spreek ik dus niet van katholiek of, pardon, beter gezegd rooms, dat is juister standpunt, maar vanuit ons eigen standpunt - een erkennen van de krijg als een gerechtigd en gerechtvaardigd iets. Ik meen dat elke massale strijd moet worden erkend als een euvel en als zodanig niet gerechtvaardigd is voor degenen die zich bewust zijn van hun eigen verhouding t.o.v. het zijnde en de kracht die het Al in stand houdt. Dat de paus dit inzicht misschien niet deelt of omwille van de invloed die hij wil blijven uitoefenen en die hij zeer zeker van zijn standpunt ten goede meent, over de landen zijn ondergeschikten toelaat - ik geloof niet dat hij het bevelen zal - om ook de wapens te zegenen, dan betekent dat dus nog niet dat deze paus nu een misdadiger is. Het betekent alleen dat zijn standpunt eenzijdig en vaak wat politiek getint is. Wij zouden echter t.o.v. vele andere richtingen, acties en handelingen kunnen citeren die evenzeer, hoofdzakelijk door politiek en niet in de le plaats door leer, belijdenis of geloof werden gedictieerd. Wij menen in dit geval dus dat de paus heus niet kwaad behoeft te zijn, integendeel, dat hij als mens zeer goed kan zijn, zonder dat wij daarom met het totaal van zijn daden vanuit ons standpunt accoord kunnen gaan. Ik hoop hiermee ons standpunt duidelijk uiteengezet te hebben en U tevens verklaard te hebben waarom wij aannemen dat de paus geen duivel behoeft te zijn, ook al zegent hij de wapens.
- x Het is mij echter nog niet geheel duidelijk geworden. De spreker haalt hier naar voren dat deze personen zoals de paus en meer religieuze leiders, dat zij in een onwetende positie kunnen verkeren en daarom wel een goed mens zouden kunnen zijn. Maar van deze mensen - zij zijn ook, als we het zo even mogen uitdrukken, mensen die gestudeerd hebben en mensen die werkelijk theologen zijn - mogen wij aannemen dat zij herders zijn en dat zij in de eerste plaats de liefde van toepassing moeten brengen. En nu is het mij niet erg duidelijk dat wij, als wij werkelijk onze gedachten laten gaan, van dat standpunt uit kunnen blijven gaan dat wij hen daarbij schoon zouden kunnen blijven praten. Neen, zij zijn werkelijk zondaren en zij zijn werkelijk zonder liefde, als ik dat zo mag uitdrukken. En wij mogen dat zeggen wat Christus als volmaakt voorbeeld voor ons heeft gezegd; Hij heeft gezegd: Uw woord is de waarheid en handel gij in Uw waarheid. En ik wilde U nu vragen: in hoeverre staat U tegenover die uitspraak die Christus als volmaakt mens naar geest en lichaam heeft gedaan?
- In een volmaakt mens respecteer ik de volmaaktheid van deze uitspraak. Ik vrees echter, wanneer een onvolmaakte zich meester maakt van een dergelijke uitspraak en daarop zijn oordeel baseert, de volmaaktheid van uitspraak zowel als oordeel verloren gaat. Wanneer gij spreekt: "zij zijn zondaren", dan maakt gij U m.i., waarde vriend, ook schuldig aan een zekere liefdeloosheid. Zeg dan: "wij zijn zondaren", want wij in onze sferen, zowel als gij op aarde, wie onzer kan beweren volmaakt te zijn? En slechts hij die zonder zonden is, werpe de eerste steen, mijn vriend. Ik geloof dus dat gij mijn standpunt, zo niet aanvaarden, althans billijken kunt, wanneer ik zeg: zonder de handelingen of daden - let wel - goed te praten, kan ik mij voorstellen dat zij voortkomen uit een verkeerd begrip omtrent hetgeen het leven en dus ook de Schepper de mens als verplichting een taak heeft opgelegd. Gij zegt: deze mensen zijn gestudeerd en theologen. Denkt U niet dat juist de theologie vele verwarringen heeft gebracht en dat de poging om God te definiëren

en in te delen in artikelen en sub-artikelen, niet alleen een brutaliteit des mensen is, maar ook een dwaasheid? M.a.w. ik kan respect hebben voor de theoloog, niet voor de theologie. De theologie bepaalt zich maar al te vaak tot strijd om onbelangrijke dingen, terwijl zij, zoals ge inderdaad opmerkt, het kernpunt vergeet: de liefde. Ik zou echter desondanks nogmaals een lans willen breken voor al deze herders en leiders die in eerlijke bedoelingen en vol van beste voornemens hun kudde misleiden. Want ook aan de kudde is het bewustzijn gegeven, de openbaring en het middel om te ontkomen aan de misleiding. De verantwoording valt niet op de leiders maar op degenen die zich laten misleiden. Dat is mijn standpunt. En wanneer nog zovelen de leider steunen in zijn misvattingen, kan ik mij begrijpen dat hij, mens en geen God, mens en geen volmaakt mens zijnde, meent dat hij terecht spreekt. Er zijn andere punten waar ik mij ongetwijfeld wèl aan stoot en die ik voor mijzelf voel als een zeker vergrijp, zowel tegenover de Almacht en het Evangelie als tegenover de mens. Eén daarvan is de z.g. onfeilbaarheid die sommige profeten en pausen zichzelf menen aan te moeten meten. Want zelfs indien Gods woord waar is, zo interpreteert de mens het reeds wanneer hij het uitspreekt en is dus de onvolmaaktheid daarin geboren. Mogen wij dit als een fout aanrekenen? Ik geloof niet dat wij daarin mogen oordelen. Zijn wij dan beter? Dat is mijn standpunt hiertegenover, vriend. Ik hoop dat U het mij niet kwalijk neemt dat ik het op deze wijze geef, maar het is voor mij tevens ook op de achtergrond een soort geloofsbelijdenis. Voor mij geldt n.l. als één van de grote wetten die in de liefdewet toch zeker naar voren komen: oordeelt niet, gij, opdat ge niet geoordeeld worde. En zo tracht ik het oordeel over te laten aan de Alwijze, die alles weet, en waar enige twijfel bestaan kan, deze twijfel ten gunste van degenen te doen spreken die een ander mogelijkerwijze zou veroordelen. Commentaar?

- x Ik heb nog wel iets te vragen, maar misschien kan ik daar bij gelegenheid nog eens over discussiëren.
- x Is het voor de mens mogelijk om ook in de stof ervaring op te doen of kan dit ook door de geest in de sferen?
- Ook door de geest in de sferen kan ervaring worden opgedaan, maar wij kunnen de stof zien als het enige middel om de grondbeginselen van het bewustzijn meester te worden en dus de middelen te verwerven die een verder vergroten van het bewustzijn in de sferen mogelijk maken. Gij zult dus begrijpen dat wij eerst onze aardse taak naar behoren moeten vervullen, willen wij in de sferen de mogelijkheid vinden om, nog niet de volmaaktheid bereikt hebbende, verder te streven zonder terug te keren naar de ongetwijfeld sombere werelden der materie. Is dit voor U voldoende?
- x Ja, dank U.
- x Is het noodzakelijk dat wij ons bewust van de stof moeten ontdoen willen wij kunnen stijgen? Moeten wij die ons geestelijk ontzeggen?
- Zou de stof U gegeven zijn, indien het enige doel zou wezen dat gij U daarvan moet ontdoen? Ga na de gehele schepping en de gehele natuur en zeg mij of er dingen bestaan die absoluut onnut zijn. Ik geloof dat ge er geen zult vinden. Alles heeft zijn eigen doel in het evenwicht der dingen. Zo lijkt het mij dat ook de stof haar eigen plaats heeft in het evenwicht waarin onze bewustwording tot werkelijkheid kan worden. Men moet zich dus niet bewust ontdoen van de materie en van de stof. De stof negeren lijkt mij een euvel en een dwaasheid. Wel moet men trachten de stof te regeren. Gij zijt geest, en als geest zijt ge meester over de materie indien ge dit wenst. Geef Uw stoflichaam al wat het nodig heeft, geef het z'n vreugden, z'n lach, z'n ontspanning, z'n voeding, kortom al datgene wat behoort tot de behoeften der stof. Maar laat het lichaam U niet zijn eisen opleggen, opdat de geest geen slaaf worde van een genotzuchtig lichaam. Ik geloof dat alleen op deze wijze de aardse taak van het stoffelijk leven voldoende en uiteindelijk volledig vervuld kan worden. Is dit voldoende voor U?
- x Ja, dank U.
- x Is de tegenwoordige emigratie naar diverse landen, geen ongezonde toestand in een land? Iedereen behoort toch in eigen land een behoorlijk bestaan te kunnen vinden?
- Ik ben zo vrij om dat laatste te betwijfelen. Studie der economie, van de sociale verhoudingen op de wereld, zal U leren dat, wanneer een bepaalde levensstandaard gedurende een bepaalde tijd onder een vaststaand systeem gelijk moet blijven of stijgen, een steeds kleiner aantal mensen daaraan deel kunnen hebben, dat elke uitbreiding en vergroting der volkeren met een beperkt grondgebied, dus moet leiden tot een verdeling van het overschot dier mensen over de vrijere en minder bevolkte gebieden der wereld. Ongezond kan ik dan ook deze toestand zeker niet noemen. Ongezond is m.i. wel, dat een land dat immigratie bevordert, uit de aard der zaak mensen vraagt die in staat zijn voor zichzelf te zorgen. Het resultaat is dan dat het land dat de emigratie als bittere noodzaak voelt en ziet, vaak gedrongen is, de meer daadkrachtige elementen uit zijn midden te doen gaan en daardoor een verzwakking van de eigen sociale structuur tot stand brengt. Is dit voldoende voor U?
- x Ja, dank U.
- x U zei zo pas, dat alles in de wereld een doel heeft. Had dan de houding van

- Lucifer, waarvan wij als gevolg kennen de val van Lucifer, ook een bepaald doel?
- Ik kan mij niet voorstellen dat het geheel der ontwikkeling, met elke val en zon-
deval inbegrepen, een doel gehad moet hebben, ook wanneer dat doel zich aan onze
beschouwingen onttrekt. Ik kan mij n.l. geen God voorstellen wiens daden, wiens
wetten en wezen ook maar enige doelloosheid vertonen. Zou ik hier een fout maken,
dan is het de fout dat ik misschien God teveel wil zien als een wezen dat ik toch
benaderen kan, al kan ik het niet begrijpen. Maar voor mij kan geen God bestaan van
wie enigerlei handeling doelloos, onregelmatig, onrechtmatig, wraakzuchtig etc. is.
Want een God is volmaakt. De volmaaktheid ontzegt zich de hartstocht zowel als
de fout, waarin de volmaaktheid van het wezen, de onfeilbaarheid van het wezen,
een noodzakelijke eigenschap wordt. Ik geef dus toe dat ik geen afdoend antwoord
kan geven en U niet kan zeggen welk doel dit had. Er naar gissend zou ik zeggen
dat het een deel is van het goddelijk plan om Zijn schepping als een volmaakt be-
wustzijn eens tot zich terug te nemen. Maar dit kan ik slechts gissen en niet met
enigerlei redenen beleggen. Ik hoop dat U desondanks dit antwoord als voldoende
wilt beschouwen.
 - x Ja, dank U wel.
 - x Het is toch van het begin van de schepping de bedoeling geweest dat elk schepsel,
waaronder dus ook Lucifer, weer tot God terugkeert, dat ieder daarnaar moet stre-
ven? Is het dan verkeerd om dit plan hier dus ook in het geheel zo te bekijken?
Dan behoeven we er dus eigenlijk niet op af te dalen zou ik zeggen. Misschien is
dat ook erg brutaal van mij gedacht, maar zo voel ik het.
 - Ik kan mij niet verhelen dat er veel recht spreekt in hetgeen gij zegt, maar waar wij
onze aandacht reeds aan vliegende schotels gewijd hebben, meen ik dat ook het on-
derhavige onderwerp belangrijk genoeg was om een ogenblik te berde te worden ge-
bracht. Wanneer het goddelijke volmaakt is, zo mogen wij niet vergeten dat wijzelf
ons niet in dit volmaakte en goddelijk standpunt kunnen verplaatsen en dat de klein-
heid en het spel onzer gedachten toch voortkomen uit onze eerlijke poging tot be-
wustwording. Dat alles tot God terug zal keren - wanneer en hoe weet ik niet -
daarvan ben ik overtuigd, want alles is uit God geboren, God is een volmaaktheid;
hoe kan een volmaaktheid een deel van eigen wezen uit zich stoten en volmaakt blij-
ven? Hoe kan God een deel Zijner Schepping verwerpen en God blijven? Het lijkt mij
dat op deze vragen geen antwoord is dat over een eeuwigheid bepalend, juist is.
Voor een periode zouden we het antwoord kunnen geven, maar het zou een verkleining
zijn van de volmaaktheid des Goddelijken, wanneer wij dit als enig antwoord en enig
juist antwoord zouden willen accepteren. Kunt U het hiermee eens zijn?
 - x Ja, dank U wel.
 - x Ik zie U en U ziet mij misschien. Ik voel me werkelijk ongelukkig en ik doe hier
m'n best om iedereen gelukkig te maken. Ik geef alles wat ik kan (niet duidelijk
te verstaan).
 - Het probleem dat in U leeft is een probleem dat veel voorkomt, een niet aanvaar-
den van de bestaande toestand. Wanneer wij gelukkig willen zijn, dan is het niet
voldoende dat wij voor anderen doen wat wij kunnen, maar ook dat wij het zijn zelve
aanvaarden met al zijn gebreken die het in onze ogen zeer zeker vertoont. Een ze-
kere gelatenheid behoort bij de vrede en het geluk. Misschien zult ge die in dit
leven niet verwerven, maar wees ervan verzekerd dat dit slechts één phase van Uw
bestaan is en dat de vrede en het geluk die gij begeert, eens Uw deel zullen zijn.
Dat is het beste antwoord dat ik U geven kan, gezien de beperkingen en restric-
ties mij opgelegd. Wanneer er nog een vraag is, een laatste vraag, wil ik die nog
beantwoorden voordat ik het woord overgeef aan de laatste spreker voor een slot-
woord. (geen vragen meer). Ik dank U voor Uw belangstelling. Het woord is aan de
laatste spreker.

ABONNEMENT OP ONS WEKELIJKS VERSLAG. Door storting van f 5.20 op giro 517676
ten name van J. Rientjes, Havenkade 60, Scheveningen (telefoon: 554162), ver-
zekert U zich gedurende 10 weken van de ontvangst van ons orgaan dat 50 cent
per nummer kost.
VAN ALLE REEDS VERSCHENEN NUMMERS HEBBEN WIJ NOG EXEMPLAREN IN VOORRAAD!

Goeden avond vrienden,

Wij zullen gaan begluiten op de meesten Uwer bekende wijze, met HET SCHONE WOORD.
En ik zou U willen verzoeken om mij daarvoor een 3tal onderwerpen zo mogelijk in
1 woord uitgedrukt, op te geven, opdat wij op een waardige wijze en slot kunnen
maken aan deze bijeenkomst.

x **BEWUSTWORDING - VERGEVEN - VOLMAAKTHEID.**

Bewustwording

Ik heb gezocht in de krochten van 't zijn	Ik wist niet te vinden een licht,
En ik ben gegaan vele wegen.	Tot ik eind'lijk mijn blik,
En waar ik ook kwam en waar ik ook ging,	Verslagen haast, ten hemel heb gericht.
De problemen die stroomden mij tegen.	En toen zag ik een licht,
Ik wist niet te vinden een nieuwe weg,	En toen zag ik een weg,

Toen zag ik mijn eigen falen,
Getekend in 't licht
Dat mij werd tot een dag,
En mij leiden de zonnestrallen
Weg uit de krochten,
Weg uit het duister,
Weg uit een wereld
Die, zonder luister,

Was waan en lijden,
Strijd en nood.
Ik kwam in de vrijheid
Waarin de dood mij niet
Meer kan beroeren.
En zo is daar dan 't hemels licht
Dat mij tot het eind
Van de weg zal voeren.

V e r g e v e n

Ja, ik heb in het leven
Zo vaak wat misdaan,
Ik heb 's Heren wetten
Niet altijd verstaan,
Ik heb niet begrepen
't Waarom en hoe.
Ik leefde maar raak
En ik deed 'r maar toe
Precies zoals de gedachte mij zei
En maakte mij van al het zijnde vrij
Om te zeggen: ziet, hier sta ik,
Aan mij is het recht
Om te leven gegeven,
Dus een leven vol vreugd,
En dat was m'n streven.
Het bracht z'n zorgen
En al z'n problemen.
Maar toen ik eind'lijk vond het licht
Toen schouwde ik, o schrik,
Mijzelve plotseling in 't aangezicht.
Ik zag er de fouten
Zo bitter geschreven met zware lijn
Door de levende dood.
Er kwam in mij angst

En sidderen en beven
En eindelijk werd de nood
Mij zo groot
Dat ik bad tot mijn God:
Wil het mij toch vergeven,
Ik heb U mijn Heerser,
Mijn God, niet verstaan.
En 't antwoord dat werd mij
Zo stil toen gegeven:
Vergeven, mijn kind,
Wat hebt gij dan misdaan tegen Mij?
Uzelve slechts hebt ge geschaad
Met Uw zoeken naar vreugde,
Uw hartstocht, Uw haat.
Ik geef U de kracht
En ik geef U het leven,
Neem Mijne kracht
Om verder te streven.
Geen schuld hebt ge kind tegen mij
Van deze schuld
Spreek ik U vrij
Maar zelve zult ge
't Eigen ik, der schulden last
Weerom eerst geven.

V o l m a a k t h e i d

En zo begon in mij
Opnieuw een strijd
Waarin je van sfeer
Tot sfeer steeds gaat,
En op alle levenswegen
Het spoor der boete achterlaat.
Het leven lachte mij toch tegen
Maar de vorm verdween
En het licht werd zo schoon
Ik vond niet mijzelve
Meer terug in de woon
Van het licht.
'k Schouwde opwaarts,
Denkend te zien de Schepper
In het aangezicht,
En meende: volmaaktheid
Is mij gegeven.
Maar de stem zei mij:
Kind, zoveel je ook bereikt
Je moet verder gaan nog,
Nog leven zonder te zien
De volmaaktheid die is:
Te begrijpen 't werk'lijk bestaan
Ook het licht dat je ziet,
Schepsel van mij,
Is deel nog van wondere waan.

En zo ben 'k gegaan
Weg na weg
Door verre eenzame landen,
Ik heb gezocht op der cosmos
Verste wonderlijkste stranden.
Maar wat ik vermocht
Eén ding vond ik niet,
Volmaaktheid werd niet gegeven.
Ik weet nog niet
Wat volmaaktheid is,
En daarom juist
Wil ik nog leven.
Zijn mijn zonden vergeven,
Mijn schulden geboet,
Misschien zal ik dan
't Volmaakte aanschouwen.
Maar 't bewustzijn
Dat zegt mij:
Deez' wegen zijn goed,
Zo kun je een woning je bouwen,
Die uiteindelijk wordt
Tot een woning in 't land
Waarin je Schepper regeert.
En zo ga 'k m'n weg
Terwijl rond mij 't licht
Zich altijd vermeert en vermeert.

Ik dank U voor Uw aandacht. Goeden avond.

Van de band overgenomen	
en g e s t e n c i l d	
d o o r	
Type- en Copieerinrichting	
J. R i e n t j e s	
HAVENKADE 60 - SCHEVENINGEN	
Telefoon	: 55 41 62